

Durmuş Hocaoğlu

Büyük Kitle'nin Derinliksiz ve Kaba Milliyetçiliği: Ekzistansiyel Milliyetçilik

Yeniçağ, "Analiz", 29 Haziran 2008, Pazar., s.06
"Analiz" Sıra No: 669; 2008-060; Haziran-10

YENİÇAĞ

Dile getirmesi hiç de kolay değil; çünkü ağzına alanın ağzını yakıyor, ama cesâretle neşter vurulması gereken gerçek de bu: **Türkler artık eski Türkler değil.** Ne mânâda ve neden dolayı? Şu mânâda ve şundan dolayı: Türkler, bin yıldır adlarını verdikleri, anayurtları Orta-Asya'dan daha bile fazla kendileriyle idantikleştirdikleri, üzerinde dünyanın en muhteşem insanlık adası olan Osmanlı'yı inşâ ettikleri ve o tarihten beri de muhafaza ve müdâfaa etmek için kanlarını sebil gibi akıtmakta tereddüt etmedikleri vatanlarını ve bu vatan üzerinde müesses devletlerini ve bu ikisiyle, tabiatı ve mâhiyeti gereği, ayrılmaz bir bütünlük oluşturan millî hâkimiyetlerini, Avrupa Birliği tutkusu uğruna başkalarıyla bölüşmek, paylaşmak, devretmek husûsunda ciddî bir temâyül gösteriyorlar. Fakat beri yandan aynı Türklerde, bu temâyüle taban-tabana zıt olarak, gayet kavî bir **ekzistansiyel milliyetçilik** de var; hem de adetâ bir volkan gibi. Ne var ki, bu temâyül, artık onların, bütün taşkın ekzistansiyel milliyetçiliklerine karşılık, millet olmağın kemâl noktasına, zirvesine eriştikleri bu coğrafyada düşme çizgisinin de üstünde durduklarını göstermektedir.

İmdi, bu noktada, bâzı hususları mükerreren de olsa tavrîh etmekte fayda var.

İlk olarak, gerçekten de Türklerde gayet muhkem bir ekzistansiyel milliyetçiliğin mevcûdiyetinden vurgu ile bahsetmek lâzım gelmektedir; ideolojik bir formata sâhip olmadığından, milliyetçiliği dar kalıplar içerisinde algılayanlar için kabûl edilemez addedilen işbu milliyetçilik iddiası, açıkçası, her hâlimden bedâhat derecesinde bellidir. Lûtfen dikkat: Bu bir *ekzistans*, yâni bir var-oluş, bir yaşama tarzı hâlinde manife edilen bir milliyetçiliktir ve söz gelimi, belirli partilere – MHP ve BBP gibi – taban oluşturmaması, hattâ kendisini alenen milliyetçi olarak deklare etmemesi – meselâ, “milliyetçi misiniz” şeklindeki doğrudan bir suâl “hayır” şeklinde cevap vermesi – yokluğunun delili değildir ve olamaz da. Ekzistansiyel Milliyetçilik, kendisini bu şekilde manife etmez; çünkü o, her cemiyette olduğu gibi Türk cemiyetinde de dâimâ bir ekalliyet teşkil eden kognitif milliyetçiliğin aksine, “kitle milliyetçiliği”dir ve eşyâyı, teferruatına dikkat etmeden bir *bütün* olarak ve *kaba* bir şekilde algılayan Kitle'nin bütün özelliklerini taşır: Travmatik bir hâfizaya sâhip Kitle'nin milliyetçiliği olan Ekzistansiyel Milliyetçilik, herşeyi bir *bütün* olarak ve *kaba* bir şekilde algılayan Kitle'nin rûhuna uygun tamı tamına uygun bir şekilde, ancak, karşısına *travmatik* ve bir *bütün* olarak çıkan *kaba* etkilere karşı *kaba* responslar veren, yerine göre sağlam, ancak *naif* ve *kırılğan* bir milliyetçiliktir. İşte, bu sebebe binâendir ki, Kitle, bir futbol maçını seyrettiğinde – hele bir de bu maç Viyana'da olunca -, Şâir'in “*duydum akıncı cedlerimin ihtirâsını*” mısralarında dile getirdiği gibi, hâla unutulmayan travmatik

Viyana kuşatmasının bilinç altından gelen dürtüsü ile bu sportif müsâbakayı bir savaş gibi algılayıp akıncı cedlerinin ihtirâsını iliklerine kadar duymaktadır ve yine bu sebebe binâendir ki işbu ekzistansiyel milliyetçilik, ancak, kaba ve kırıcı, saldırgan, yâni detay bilgisine ihtiyaç hissettirmeden düşmanlık olduğu kavranabilecek düşmanlıkları algılayabilmektedir ve nitekim, gücüne aşırı güvenmekten ileri gelen fütursuzluğu ile, ülkesine karşı kaba bir düşmanca siyâset izlemekte olduğunu gizlemeye ihtiyaç duymayan Amerika'dan en fazla nefret eden ülkeler arasında Türkiye'nin birinci sıraya yükselmesi de bundan ötürü olduğu gibi, kezâ, Ermeni mes'elesini arsızca dayatmağa kalkıştığında ve benzeri konularda da aynı politikayı izlediğinde Avrupa'ya olan alâkasında düşüş olması dahi bundan ötürüdür.

Tabiatıyla bunda, çok baskın bir belirleyiciliği olan **Gladio Kültürü**'nün ve cemiyetimizdeki bilgi zaafiyetinin katkısını da gözardı etmemek îcapetmektedir.

